

Голові спеціалізованої вченої ради
Д 26.129.01 в Академії
муніципального управління
МОН України

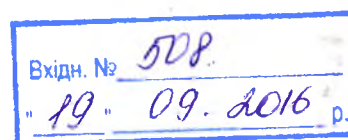
ВІДГУК

офіційного опонента, доктора наук з державного управління, професора Маматової Тетяни Валеріївни на дисертацію Шмагун Антоніни Вікторівни «Розвиток механізму знаннєвого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління», представлену на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління до спеціалізованої вченої ради Д 26.129.01 Академії муніципального управління

Актуальність обраної теми

В Україні відбувається швидка розбудова інформаційного суспільства, внаслідок чого все більше уваги в наукових досліджень приділяється проблемам отримання та поширення інформації і нових знань. Не залишилася осторонь і галузь знань «Публічне управління та адміністрування», що охоплює державне управління, місцеве самоврядування та громадське управління та спрямована на їх наукове та освітнє забезпечення, насамперед на підготовку державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування. Значною мірою цьому сприяє накопичення вітчизняного та зарубіжного досвіду суспільного розвитку та публічного управління ним. За цих умов актуальним завданням є забезпечення розвитку механізму знаннєвого спілкування як засобу приросту знань у публічному управлінні й, зокрема, в системі державного управління.

Сьогодні система і процеси публічного управління не можуть не враховувати необхідність використання сучасних механізмів отримання, обробки та використання інформації. Така необхідність обумовлена урахуванням і реалізацією національних інтересів України, серед яких суттєве місце займають інвестиційна, інформаційна та інноваційна політики. В той же час, на сьогодні застосування механізмів управління знаннями в процесах реалізації функцій держави, здебільшого, здійснюється без належного обґрунтування їх доцільності та можливих наслідків для публічного управління та адміністрування, переважно виходячи з нагальних потреб і досвіду фахівців.

Саме це актуалізує вирішення питання щодо приросту знань в системі публічного управління, насамперед, шляхом застосування відповідних методологічних та технологічних засобів. З огляду на це, актуальність теми дослідження, обраної А.В.Шмагун, не викликає сумнівів.

Зв'язок роботи з напрямками наукових досліджень, державними та регіональними програмами

Дисертаційна робота виконана в межах комплексного наукового проекту Академії муніципального управління за темою «Удосконалення механізмів державного управління та місцевого самоврядування» (номер державної реєстрації 0108U008164). Внесок автора полягає в розробленні методологічних положень та рекомендацій щодо розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління.

Ступінь обґрунтованості наукових положень, висновків і рекомендацій. Достовірність та новизна одержаних результатів

Наукові положення, висновки і рекомендації дисертації мають достатнє теоретичне, методологічне та емпіричне обґрунтування. Вони спираються на аналіз великої кількості наукових праць та інших джерел інформації (213 найменувань). Крім того, результати дисертаційної роботи апробовані на 4 науково-практичних конференціях й міжкафедральному семінарі в Академії муніципального управління.

Використання різноманіття методологічних засобів дослідження (системний підхід для побудови моделей та виділення основних напрямів знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління; контент-аналіз доробку вітчизняної науки державного управління за напрямом дослідження; синтез та структурно-функціональний аналіз моделі приросту знань в системі державного управління; метод експертного опитування та системний аналіз для виділення проблем та концептуальних засад розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління; метод оцінювання стану та перспектив його розвитку шляхом експертного опитування) свідчить про високий науковий рівень проведеного дослідження, що дозволило автору розкрити стан та процеси розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління та обґрунтувати

розроблення науково-практичних рекомендацій щодо подальшого впровадження такого механізму в управлінську практику.

Відповідно до мети та завдань дослідження, автором розкрито сутність поняття «знаннєвого спілкування у системі державного управління»; виділено форми знаннєвих спілкувань і функції управління, що забезпечують створення нових знань у системі державного управління, а також проаналізовано внесок сучасних досліджень у галузі науки державного управління у цей процес; визначено основний підхід та сформовано інтегровану модель приросту знань у системі державного управління; встановлено зв'язок приросту знань з інноваційною діяльністю, а також запропоновано підхід до оцінювання приросту знань; визначено та упорядковано принципи, методи та механізми знаннєвого спілкування у системі державного управління; встановлено, охарактеризовано та класифіковано проблемні питання розвитку механізму знаннєвого спілкування у системі державного управління; проведено експертне оцінювання державними службовцями стану та проблем, а також визначено концептуальні засади знаннєвого спілкування, як засобу приросту знань в системі вітчизняного державного управління; сформовано науково-практичні рекомендації для вирішення проблем знаннєвого спілкування, як засобу приросту знань в системі державного управління в Україні.

Автором обґрунтовані наукові положення, висновки та рекомендації, що відображені у дисертації, на основі логічного викладення матеріалу, застосування відповідних посилань на джерела інформації та численних ілюстрацій (графіки, схеми, таблиці). У висновках до розділів відображені результати дослідження конкретних питань. Розділи роботи логічно взаємопов'язані між собою. Найважливіші результати дослідження викладені у висновках дисертації, що відповідають поставленим завданням.

Безперечною новизною роботи є те, що автором сформовано інтегровану модель приросту знань у системі державного управління, яка містить блоки «основні джерела приросту знань у системі державного управління» та «базовий вектор приросту знань у системі державного управління». Перший з них охоплює власний досвід (інституційну пам'ять), досвід взаємодії (субординаційний та координаційний), а також зарубіжний досвід. Другий блок інтегрує основні аспекти приросту знань у системі державного управління, а саме: прогностно-планувальний, організаційний та контрольний.

На належну увагу заслуговує запропонована автором класифікація напрямів приросту знань у системі державного управління за ознаками: стратегічний, концептуальний, державно-політичний, державно-програмний,

національно-проектний, планувально-локальний, бюджетний, структурний, організаційний, знаннево-рівневий, контрольний, інституційно-культурологічний, а також наповнення цих напрямів різноманітними формами професійних знанневих спілкувань, серед яких: підготовка, узгодження та прийняття управлінських рішень; інформаційний супровід реалізації цих рішень; підготовка документів і документообіг; підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації тощо.

До нових результатів також можна віднести методичний підхід до оцінювання приросту знань як теоретичних, так і суто практичних, що передбачає два етапи, на першому з яких необхідно оцінити сам факт наявності приросту знань (кількісний параметр оцінювання), а, на другому, з'ясувати, що він дає для тієї діяльності, де був виявлений (якісний параметр оцінювання).

У теоретичному плані представляє інтерес розвиток базових понять дослідження, зокрема введення у науковий обіг поняття «знаннєве спілкування у системі державного управління», яке означає передачу інформації щодо результатів професійної пізнавальної діяльності людини у системі державного управління у будь-якій формі від однієї особи (державного органу, установи, організації) до іншої безпосередньо або за допомогою засобів зв'язку будь-якого типу, внаслідок чого відбувається приріст професійних знань.

Серед інших нових результатів можна зазначити також:

- характеристику знаннєвого спілкування як механізму передавання інформації, оскільки він є способом організації зв'язку у будь-якій соціальній системі між її суб'єктами (людьми, організаціями, установами); інформаційною (забезпечує обмін та обробку інформації) та управлінською (дозволяє реалізувати метод прийняття управлінських рішень) технологією; засобом передавання корисної та/або нової інформації; інструментом для отримання нової інформації; важелем знаннєвого розвитку; практичним заходом, що широко використовується для проведення нарад, планерок, семінарів, зборів, навчання, обміну досвідом тощо;

- підхід до класифікації системи принципів знаннєвого спілкування у системі державного управління шляхом їх поділу за двома групами, а саме: принципи приросту знань (приросту знань, інноваційного розвитку знань, запобігання, результативності, конкретності) та принципи механізму знаннєвого спілкування (розвитку, врахування громадського чинника, відповідності);

- визначення комплексу основних процесів знаннєвого спілкування, як засобу приросту знань в системі державного управління,

серед яких: прийняття управлінських рішень, інформаційного обміну, інформаційного впливу, комунікації, документообігу, навчання, зв'язків з громадськістю, інформаційного та аналітичного супроводу, адміністрування, консалтингу.

Практичне значення одержаних результатів

Результати теоретичних та практичних напрацювань дисертаційної роботи дістали впровадження, що підтверджено відповідними довідками, зокрема, оригінальні методики і практичні рекомендації, що містяться в дисертаційному дослідженні, використовувалися як інформаційно-аналітичний матеріал у роботі Центру адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу Національного агентства України з питань державної служби при підготовці навчальних програм з підвищення кваліфікації державних службовців (довідка № 1071/94-16 від 20.04.2016). Пропозиції щодо вдосконалення механізму заневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління України використані в діяльності Київської обласної ради VII скликання при підготовці плану заходів з підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування (довідка № 1220/08-01 від 01.06.2016).

Теоретичні розробки дисертаційної роботи використані у навчальному процесі Академії муніципального управління при розробленні програм навчальних курсів з публічного адміністрування (довідка № 01-46-1 від 10.02.2016).

Матеріали дисертаційного дослідження обговорювалися на засіданні міжкафедрального семінару в Академії муніципального управління МОН України, а також були використані при розробленні програм навчальних курсів з публічного адміністрування (довідка Академії муніципального управління № 01-46-1 від 10.02.2016).

Повнота викладу основних результатів дисертації

Основні результати дисертаційної роботи висвітлено в 10 наукових працях, у тому числі: у 5 статтях у вітчизняних наукових фахових виданнях з державного управління, в одній зарубіжній публікації за фахом та у 4 тезах у матеріалах науково-комунікативних заходів. Загальний обсяг публікацій автора за темою дослідження – 3,8 д.а. Опубліковані наукові праці та автореферат достатньо повно відображають результати проведених наукових досліджень. Зміст автореферату ідентичний основним положенням дисертації.

Дискусійні положення та зауваження

Визначаючи значні нові науково обґрунтовані результати, вважаємо за необхідне звернути увагу дисертанта, а також спеціалізованої ради на певні недоліки, що містяться в роботі:

1. У позиції новизни роботи «вперше» (с. 7) зазначені, основні джерела приросту знань у системі державного управління, зокрема власний досвід, досвід взаємодії (субординаційний та координаційний) та зарубіжний досвід. На нашу думку, є ще одне важливе джерело – це досвід взаємодії у системі публічного управління та адміністрування, зокрема з системою місцевого самоврядування та з громадянським суспільством. При тому бажано було приділити увагу такій формі знанневого спілкування як участь у «спільнотах практики» (communities of practice) й виокремити відповідні складові інтегрованої моделі.

2. У позиції новизни роботи удосконалено, щодо класифікації напрямів приросту знань (с. 7), на нашу думку, є зайвим застосування прийменника «морфологічне» стосовно наповнення цих напрямів різноманітними формами професійних знанневих спілкувань, інакше воно потребує пояснення.

3. На с. 119 зазначено, що «більшість експертів (83 %) погодилися із авторським визначенням поняття знанневого спілкування у системі державного управління». В той же час, не дано пояснення, з чим у цьому визначенні не погодилися інші 17 % експертів.

4. Важко погодитися з думкою здобувача, що «маємо недооцінку експертами ступеню важливості адміністрування, документообігу та консалтингу як форм знанневого спілкування у системі державного управління, оскільки ці форми мають місце фактично у повсякденній праці державних службовців та посадових осіб місцевого самоврядування» (с. 142). Скоріш за все, це пов'язане з низькою оцінкою експертів стану виконання цих функцій в системі державного управління.

Загальний висновок

Наведені зауваження суттєво не впливають на зміст дисертації і не знижують її наукової та практичної цінності. Робота виконана на високому теоретико-методологічному рівні, є цілісною та завершеною. Вона відповідає паспорту спеціальності 25.00.02 – механізми державного управління, а саме напрямам: «теоретико-методологічні засади розроблення та функціонування механізмів державного управління: категорії, закономірності, принципи, методи, концепції, моделі, системи, класифікація» та «цільові, функціональні, організаційні, та інші складові механізмів державного управління на центральному, регіональному, галузевому рівнях, в різних сферах суспільного життя».

Тема дисертації є актуальною, структура роботи – добре продуманою, матеріал викладений логічно та послідовно. Отримані у роботі наукові результати в сукупності розв'язують актуальне наукове завдання, що полягає в обґрунтуванні теоретико-методологічних засад та розробленні науково-практичних рекомендацій щодо розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління. Основні результати достатньо повно викладені в опублікованих працях автора.

Висновки до розділів та загальні висновки дисертації є достатньо обґрунтованими, а пропозиції мають практичну значущість. Зміст автореферату відповідає змісту дисертації та не містить інформації, що не наведена у дисертаційній роботі. Оформлення дисертації та автореферату виконано з дотриманням вимог МОН України.

Отже, представлена до захисту дисертаційна робота Шмагун Антоніни Вікторівни «Розвиток механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління» є самостійним оригінальним науковим дослідженням, яке містить раніше не захищені наукові положення, отримані автором нові науково обґрунтовані результати в галузі науки державного управління.

Дисертація і автореферат відповідають вимогам п.11 «Порядку присудження наукових ступенів і присвоєння вченого звання старшого наукового співробітника», а здобувач – Шмагун Антоніна Вікторівна – заслуговує на присудження їй наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління.

Офіційний опонент:

доктор наук з державного управління,
професор, професор кафедри менеджменту
та управління проектами Дніпропетровського
регіонального інституту державного управління
Національної академії державного управління
при Президентіві України

Т.В.Маматова

Кандидат наук з державного управління,
доцент, вчений секретар Дніпропетровського
регіонального інституту державного
управління Національної академії державного
управління при Президентіві України

О.В.Антонова

«12» вересня 2016 р.

Голові спеціалізованої вченої ради Д 26.129.01
Академії муніципального управління
Шевченко Н.О.

ВІДГУК

офіційного опонента, доктора наук з державного управління
Карпенка Олександра Валентиновича на дисертаційну роботу
Шмагун Антоніни Вікторівни “Розвиток механізму знаннєвого спілкування як
засобу приросту знань в системі державного управління”, представлену до
захисту Спеціалізованої вченої ради Д 26.129.01 в Академії муніципального
управління на здобуття наукового ступеня кандидата наук з державного
управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління

Актуальність теми дисертації

Визначення найбільш суттєвих проблем і кращих перспектив розвитку України є неможливим без своєчасного та достатнього забезпечення суб'єктів державного управління професійною інформацією про стан країни, про наявні ресурси її розвитку та новітні технології. Водночас, необхідно донести цю інформацію до вищих керівних кадрів, державних службовців, посадових осіб органів місцевого самоврядування та громадських активістів. У зв'язку з цим, в Україні, як і в інших країнах світу, отримав суттєвий розвиток напрям управління знаннями. На сьогодні є чимало досліджень та практичних напрацювань у цьому напрямку, зокрема у галузі державного управління. В той же час, можна погодитися з автором роботи, що результати сучасних наукових досліджень потребують подальшого аналізу та узагальнення в частині з'ясування стану розвитку механізму знаннєвого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління, виділення можливих перспектив та проблем такого розвитку в Україні, а також розроблення концептуальних засад та формування науково-практичних рекомендацій для органів влади щодо вирішення таких проблем. Цим зумовлена актуальність вибраної теми даного дослідження.

Зв'язок роботи з напрямками наукових досліджень

Робота виконана в межах комплексного наукового проекту Академії муніципального управління МОН України за темою науково-дослідної роботи “Удосконалення механізмів державного управління та місцевого самоврядування” (номер державної реєстрації 0108U008164), в рамках якої автором розроблені методологічні положення та рекомендації щодо розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління.

Наукова новизна положень і практична значимість результатів дослідження

Дисертаційна робота А.В. Шмагун є системним дослідженням у науковій галузі державного управління, в якому обґрунтовано теоретико-методологічні засади та розроблені науково-практичні рекомендації щодо розвитку механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань у системі державного управління. На її наукову новизну вже вказує вибір теми, що раніше не була сформульована у такому вигляді, а також визначення завдань дослідження. Можна погодитися, що новизну представляють всі запропоновані здобувачем позиції новизни. Серед них:

- розроблено інтегровану модель приросту знань шляхом знанневого спілкування у системі державного управління, основними складовими якої виступають державний апарат (суб'єкт) та два блоки приросту знань (об'єкт), серед яких: по-перше, “основні джерела приросту знань у системі державного управління, що містить складові – власний досвід (інституційна пам'ять), досвід взаємодії (субординаційний та координаційний), зарубіжний досвід; по-друге, базовий вектор приросту знань у системі державного управління”, що інтегрує основні аспекти приросту знань у системі державного управління – прогнозно-планувальний, організаційний та контрольний;

- класифікація напрямів приросту знань у системі державного управління за ознаками: стратегічний, концептуальний, державно-політичний,

державно-програмний, національно-проектний, планувально-локальний, бюджетний, структурний, організаційний, знаннєво-рівневий, контрольний, інституційно-культурологічний, а також морфологічне наповнення цих напрямів різноманітними формами професійних знаннєвих спілкувань, серед яких: підготовка, узгодження та прийняття управлінських рішень; інформаційний супровід реалізації цих рішень; підготовка документів і документообіг; підготовка, перепідготовка та підвищення кваліфікації; адміністрування; моніторинг і контроль; аудит; консалтинг та інші;

– методичний підхід до оцінювання приросту знань як теоретичних, так і суто практичних, що передбачає два етапи: по-перше, оцінка факту наявності приросту знань (кількісний параметр оцінювання), що враховує критерії збільшення кількості інформації, підвищення якості та кількості знань; по-друге, з'ясування його значення для відповідної сфери діяльності (якісний параметр оцінювання) за критеріями різноманітності, інтенсивності надходження інформації, інноваційної складової знань;

– введення у науковий обіг поняття “знаннєве спілкування у системі державного управління”, що представлено як процес передачі інформації щодо результатів професійної пізнавальної діяльності людини у системі державного управління у будь-якій формі від однієї особи (державного органу, установи, організації) до іншої безпосередньо або за допомогою засобів зв'язку будь-якого типу, внаслідок чого відбувається приріст професійних знань;

– характеристика змісту знаннєвого спілкування, як механізму передавання інформації, що розкриває такі його значення: практичний спосіб організації зв'язку у будь-якій соціальній системі між її суб'єктами; інформаційна та управлінська технологія; засіб передавання корисної та нової інформації; інструмент для отримання нової інформації; важіль знаннєвого розвитку; практичний захід, що широко використовується для проведення нарад, планерок, семінарів, зборів, навчання, обміну досвідом тощо;

– визначення комплексу основних процесів знаннєвого спілкування, як засобу приросту знань в системі державного управління, серед яких:

прийняття управлінських рішень, інформаційного обміну, інформаційного впливу, комунікації, документообігу, навчання, зв'язків з громадськістю, інформаційного та аналітичного супроводу, адміністрування, консалтингу.

Вагомою видається й практична значимість результатів дослідження, оскільки вона ґрунтується на експертному опитуванні вітчизняних державних службовців, розробленні науково-практичних рекомендацій щодо груп проблем, які впливають на якість знанневого спілкування у системі державного управління, які впливають на реалізацію знанневого спілкування та які стосуються доцільності знанневого спілкування, а також на довідках про впровадження результатів дослідження в практику публічного управління.

Практичне значення одержаних результатів дослідження

Практична значущість наукових результатів підтверджуються відповідними довідками, зокрема, оригінальні методики і практичні рекомендації, що містяться в дисертаційному дослідженні, використовувалися у роботі: Центру адаптації державної служби до стандартів Європейського Союзу Національного агентства України з питань державної служби при підготовці навчальних програм з підвищення кваліфікації державних службовців (довідка № 1071/94-16 від 20.04.2016). Пропозиції щодо вдосконалення механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління України використані в діяльності Київської обласної ради VII скликання при підготовці плану заходів з підвищення кваліфікації посадових осіб місцевого самоврядування (довідка № 1220/08-01 від 01.06.2016). Теоретичні розробки дисертаційної роботи використані у навчальному процесі Академії муніципального управління при розробленні програм навчальних курсів з публічного адміністрування (довідка № 01-46-1 від 10.02.2016). Результати дисертаційної роботи можуть бути використані в системі та процесах підготовки, перепідготовки та підвищення кваліфікації державних службовців та посадових осіб органів місцевого самоврядування.

Оцінка повноти викладення дослідження в опублікованих роботах

Аналіз дисертаційної роботи та публікацій дисертанта дозволяє підтвердити, що за підсумками науково-дослідної роботи за темою дисертації опубліковано 10 наукових праць, у тому числі, 5 наукових праць у фахових наукових журналах з державного управління. та 1 стаття у зарубіжному науково-періодичному виданні.

Ідентичність змісту автореферату і основних положень дисертації

Аналіз змісту автореферату та дисертації підтверджує ідентичність структури, логіки викладання матеріалу, відповідність основних положень та висновків за розділами. Зміст автореферату дисертації, основних положень та висновків самої роботи є ідентичним. Оформлення дисертації та її автореферату здійснено відповідно до чинних вимог Міністерства освіти і науки України.

Дискусійні положення та зауваження щодо змісту та оформлення дисертації та автореферату

Відзначаючи позитивні сторони дисертаційної роботи Шмагун Антоніни Вікторівни, водночас потрібно висловити окремі зауваження.

1. В п. 1.1 дисертаційної роботи (с. 11-19) розглянуто базові дефініції дослідження, але не дано визначення терміну “приріст знань”, який винесено у назву дисертації, що стало би, наряду з іншими, важливим науковим здобутком. Дисертаційна робота значно виграла б, якби здобувачем було наведено не тільки базовий вектор (рис.1.2, с. 20 дис.), а але й критерії та показники приросту знань в системі державного управління, що могло би бути розкрито у другому розділі дослідження.

2. Доцільно було б у позиції новизни “удосконалено” (с. 3 автореф.) стисло охарактеризувати ознаки, за якими здійснено класифікацію напрямів приросту знань у системі державного управління, особливо таких, як державно-програмний, національно-проектний, планувально-локальний та інституційно-культурологічний.

3. Дисертантом у роботі використовується поняття “методологічний вектор” (с.115). Вважаємо, що в контексті формування методологічного вектору знанневого спілкування шляхом включення до нього основних методів, доцільно вживати поняття “комплекс методологічних засобів”, оскільки йдеться про методи як скалярні величини.

4. Дисертація містить 45 таблиць та 34 рисунки, але в авторефераті не наведено жодного з них, що значно покращило б сприйняття та розуміння представлених на захист основних положень роботи. Зокрема, в авторефераті відсутній рисунок 2.1 (с. 73 дисертації), який ілюструє інтегровану модель приросту знань шляхом знанневого спілкування у системі державного управління, яка винесена автором у наукову новизну дослідження.

5. Текст дисертаційної роботи містить деякі елементи ненаукової лексики та неточності мовностилістичного характеру, окрім цього, певного бібліографічного доопрацювання потребує список використаних джерел.

Загальний висновок

Незважаючи на деякі дискусійні положення, які істотно не впливають на загальну позитивну оцінку дисертації, можна зробити висновок про те, що дисертація Шмагун Антоніни Вікторівни “Розвиток механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління”, характеризується належним науково-теоретичним рівнем, аргументованістю і достовірністю отриманих висновків і рекомендацій, ступенем наукової новизни, теоретичною, методичною і практичною значущістю, відповідає паспорту спеціальності 25.00.02 – механізми державного управління, а саме напрямам: “теоретико-методологічні засади розроблення та функціонування механізмів державного управління: категорії, закономірності, принципи, методи, концепції, моделі, системи, класифікація” та “цільові, функціональні, організаційні, та інші складові механізмів державного управління на центральному, регіональному, галузевому рівнях, в різних сферах суспільного життя”.

Вищезазначене дає підстави для висновку про відповідність дисертаційної роботи “Розвиток механізму знанневого спілкування як засобу приросту знань в системі державного управління” вимогам Міністерства освіти та науки України до кандидатських дисертацій та п. 11 Порядку присудження наукових ступенів, затвердженого Постановою Кабінету Міністрів України від 24 липня 2013 р., № 567, а її автор Шмагун Антоніна Вікторівна заслуговує на присудження наукового ступеня кандидата наук з державного управління за спеціальністю 25.00.02 – механізми державного управління.

Офіційний опонент:

доктор наук з державного управління,
доцент кафедри державної
політики та суспільного розвитку
Національної академії державного управління
при Президентіві України

О.В. Карпенко

Вчений секретар Національної
академії державного управління
при Президентіві України,
д.держ.упр., професор, заслужений
працівник освіти України

А.П.Рачинський